

prezentării tezei de licență cu titlul: “Mărturisirea Ortodoxă a lui Petru Movilă”, notată cu calificativul “exceptional”.

Vocația deosebită pentru viața monahală îl determină ca la 6 iulie 1949 să se închinovieze la Mănăstirea Prislop – Hunedoara. Este hirotonit preot la 6 august 1949, în Mănăstirea Hodoș – Bodrog, județul Arad, iar duhovnicia o primește în Catedrala Episcopală din municipiul Arad, prin Episcopul Andrei Mageru. În ziua de 14 septembrie 1949 primește chipul îngeresc la Mănăstirea Prislop, în același timp cu colegul său de facultate și bun prieten, viitorul Mitropolit Dr. Antonie Plămădeală al Ardealului, avându-l drept naș de călugărie pe Părintele Arsenie Boca. Cu toate că avea doar 25 de ani, fiind profund impresionat de responsabilitatea luată înaintea lui Dumnezeu, a respectat cu strictețe cele trei voturi monahale, aplicându-le în mod consecvent, fără șovăire, în duh de smerenie și jertfă totală. Rămâne la Mănăstirea Prislop până în 18 mai 1952, când se transferă la Mănăstirea Cioara – Afteia, județul Alba.

Viața mănăstirească în Transilvania nu era atunci într-o stare înfloritoare, ca în Muntenia sau Moldova, realitate pe care o cunoștea atât din studiul Istoriei Bisericii Ortodoxe Române, cât și nemijlocit, de aceea Părintele Dometie Manolache dorea să-și dedice toată energia și puterea de muncă întăririi credinței strămoșești și unității neamului.

Cu sprijinul lor, al părinților lor și al unor credincioși, Părintele a pus la cale construirea unei mănăstiri în apropierea comunei Strungari - Sebeș. Pentru ca tinerele să învețe viața călugărească într-o mănăstire cu veche tradiție monahală, cu binecuvântarea Preasfințitului Părinte Episcop Antim Angelescu de la Buzău au fost primite, în anul 1952, la Mănăstirile Rătești și Barbu, din județul Buzău, Părintele Dometie Manolache fiind închinoviat la Mănăstirea Ciolanu. Timp de trei ani a fost duhovnicul lor, precum și al viețuitoarelor Mănăstirii Rătești.

În paralel a fost numit director și profesor la școlile monahale ce funcționau la cele trei mănăstiri. Părintele Dometie,

Biserica Mănăstirii Râmeț, foto

a întâmpinat multe piedici, obstacole și dificultăți până să ajungă duhovnic la Mănăstirea Râmeț, atât din partea Preasfințitului Părinte Episcop Antim Angelescu al Buzăului, care nu dorea ca el să plece din eparhie, cât și din partea Preasfințitului Părinte Episcop Nicolae Colan al Clujului, care cunoștea sălbăticia ținutului Râmețului precum și sărăcia locuitorilor. Abia la 1 martie 1959 este numit preot – duhovnic la Mănăstirea și parohia Râmeț – Sat, după ce a trebuit să rămână câțva timp la Mănăstirile Piatra – Fântânele din județul Bistrița Năsăud și Dragomirești din județul Maramureș.

Viața Părintelui Dometie Manolache este strâns legată de obștea Mănăstirii Râmeț. În primii ani ai înjghebării acestei mănăstiri, Părintele Dometie și cele 40 de viețuitoare au îndurat multe neajunsuri: chilii puține și dărăpănate, un atelier necorespunzător, lipsa hranei, a îmbrăcămînții și a medicamentelor, precum și multe altele. În anul 1960, luna mai, în urma nefastului decret 410/1959, maicile au fost nevoite să plece din mănăstire pe la casele părinților sau să lucreze în lume, mănăstirea fiind abandonată și desființată. Pe lângă activitatea administrativ – gospodărească, Părintele Arhimandrit Dometie Manolache a acordat o importanță deosebită și studiului de specialitate, activităților spiritual și duhovnicești. În anul 1972 s-a înscris la cursurile de doctorat în teologie, la Institutul Teologic din București, pe care le-a terminat cu media 10, cu o lună înainte de sfârșitul său fulgerător.

Părintele Arhimandrit Dometie Manolache a trecut la veșnicele lăcașuri, într-o duminică, pe data de 6 iulie 1975.

(Dr. Stelian Gomboș, text publicat în Argeșul ortodox, Nr 33)